

Neviditeľný zabijak

Neviditeľný zabijak

Ľudia sú na katastrofy od začiatku ľudstva zvyknutí. Žiaľ, nikto ich nevie vopred predpokladať a vždy prídu ako blesk, ktorý vrazí do zeme. Nečakane. Len s fatálnymi následkami. Napríklad, začiatkom roka 1918 prišla prvá katastrofa 20.storočia. Prví ľudia ochoreli na chrípku, ktorá im spôsobila vysoké horúčky, halucinácie a neskôr smrť. Bolo jedno, či bol jednotlivец mladý, starý, chorý, zdravý, bohatý alebo chudý, všetkých sa to dotýkalo rovnako. Táto chrípka sa neskôr stala svetovou pandémiu s názvom Španielska chrípka. Ešte neskôr, v roku 1986 vybuchla v neďalekej Ukrajine pri meste Pripjať atómová elektrárň Černobyl'. Tisícim ľuďom sa v tom čase zmenil od základov život, museli opustiť svoje domovy a veľa z nich, vrátane hasičov, ktorí prišli požiar uhasiť neskôr ochorelo a zomrelo. Milióny atómov čistého rádioaktívneho prachu, ktoré sú pre človeka v istom množstve smrteľné a voľným okom sú neviditeľné sa dostalo do ovzdušia a vytvorilo rádioaktívny mrak, ktorý zasiahol celú Európu.

V obidvoch prípadoch sa tým pádom hovorilo o neviditeľnom zabijakovi. Ľudia naňho umierali bez toho, aby ho mohli vidieť, počuť, cítiť a dotknúť sa ho. Dnes, po skoro tridsiatich štyroch rokoch od poslednej veľkej katastrofy sa prvý krát v 21.storočí stretávame s rovnakým zabijakom, tento krát v podobe zmutovanej choroby zo zvierat, ktorá nakazí telo stovkám ľuďom denne a desiatky chorých a starých kvôli nej krátko po nakazení zomierajú. Tohto zabijaka poznáme pod menom Covid-19.

Pravdu povediac, vždy som istým spôsobom vnímala svet inak ako ostatní ľudia. Mohol za to Aspergerov syndróm, ktorý mi bol diagnostikovaný v šestnástom roku života, a kvôli ktorému som to nemala vždy v živote ľahké. Hluk ma bolel ako buchnutie laktom do steny, slzy mi tiekli z očí skoro každý deň a bolo pre mňa ťažké pochopiť, čo odo mňa okolie žiada a prečo sa veci často menia. Som preto rada, že niečo také ako tento vírus prišiel teraz, keď som už skoro dospelá, a keď si uvedomujem, čo to pre mňa a pre moje okolie vlastne znamená. Verím tomu, že ak by prišla v mojich najhorších rokoch, v ktorých som svoj syndróm nedokázala ovládať, bolo by to pre mňa a pre mojich rodičov ťažšie obdobie než samo o sebe je. Prečo? Kvôli neviditeľnému zabijakovi dnešnej doby sme museli podstúpiť určité zmeny vo svojich životoch a museli si zvyknúť na niečo, čo sme si pred tým nedokázali ani predstaviť. Ulice plné ľudí s úsmevmi nahradili ľudia s rúškami, ktoré sme pred tým videli len v nemocniciach a vo filmoch, školské lavice museli žiaci a študenti opustiť, začali sme byť obmedzení v tom, čo nás do vtedy naplňovalo a ľudí, ktorí nás denne rozosmievali sme od začiatku vypuknutia pandémie napríklad ani nevideli. Popravde, nedokázala by som si predstaviť ako by to v takomto svete mohlo vyzeráť bez

telefónov a možnosti internetu, ako to bolo napríklad počas spomínanej Španielskej chrípky. Ani si to vlastne predstavovať nechcem.

Môj starý otec zomrel počas tejto pandémie na rakovinu. Nikdy nemala naša rodina so smrťou veľké skúsenosti, preto sa nás jeho náhli odchod neopísateľne dotkol. Myslím, že je to pochopiteľné. Je mi ale ľúto, že sme sa s ním museli rozlúčiť v takom malom počte a s rúškami na ústach. Zaslúžil by si niečo krajšie. Aj to, aby mohol prísť každý, ktorý ho ľúbil. Napríklad, moja sesternica nemohla kvôli uzatvoreným hraniciam na poslednú chvíľu priletieť na Slovensko z Anglicka, aj keď veľmi chcela. Takto to tým pádom bolo ešte viac smutnejšie, ako malo byť. Je to veľmi nespravodlivé. Pozitívna správa ale je, že vďaka doktorom, sestričkám, vojakom, policajtom a politikom sme na tom oproti ostatným krajinám veľmi dobre. Nikto z nás nebol nikdy v situácií v akej sú teraz oni a za to im patrí nesmierna pocta a vďačíme im za veľa.

Ja osobne som sa vírusu nikdy nebála. Nie je mi ľahostajný, ale vždy som bola silná a vedela som, že ak by našu rodinu zasiahol, zvládneme to. Sme odjakživ zdraví a relatívne mladí. Verím tomu, že sa to ale za chvíľu vytratí. Chceme našu plnoletosť v lete s mojimi priateľmi osláviť spoločne, nie každý sám. A napriek tomu, že nikto nemôže s istotou povedať kedy sa naše klasické životy plné smiechu a obyčajných ľudských problémov budú môcť opäť vrátiť tak jedno všetci vieme. Spoločnou silou, zodpovednosťou a podporou ostane čoskoro Covid-19 iba spomienkou. Vždy sme všetko, čo zaútočilo na naše územie zvládli. Sme predsa jeden štát. A tak, ako všetci teraz držíme spolu, sme sa za posledné roky určite ešte nedržali